

יהדות באהבה

נכון לעכשיו

ט"ו באב - יום ההתחברות

לא היו ימים טובים לישראל כט"ו באב ויום הכיפורים (תענית ל, ב), שכן ט"ו באב הוא היום שמתחברים במקום שמתחברים מתגלה האהבה, וכמקום שישנה אחדות ואהבה ישנה שמחה גדולה. ביום זה הותרו השבטים להתחתן זה בזה אחרי ששבט בנימין נודה בעקבות מעשה פילגש בגבעה. ביום זה כלו מתי דור המדבר למות וחזר הדיבור למשה רבנו. ביום זה ביטלו את המחסומים והמשמרות שהציב ירבעם בן נבט בדרך לירושלים במטרה למנוע מעשרת השבטים לעלות לרגל לבית המקדש ולהתאחד בעיר שחבורה לה יחדיו. ביום זה פסקו מלכרות עצים לבית המקדש, הוא שנאמר "אז ירננו עצי היער", אפילו העצים שמחו. וביום זה יצאו בנות ישראל לחולל בכרמים בכגדים לבנים במטרה להשתדך ולהקים בתים נאמנים בישראל (תענית ל, ב).

רק שבוע מט' באב, יום שכל כולו אבל וצער על החורבן והגלות, מצב של פירוד וניתוק מארצנו ומבית מקדשנו, ואנו עוברים למצב של התחברות לארצנו ולבית מקדשנו, והתחברות ואחדות בעמנו. כגודל הצער כך גודל השמחה המתגלה בט"ו באב.

נכון לעכשיו, בט"ו באב, יום ההתחברות, נרים את דגלי ההתחברות לעמנו, לתורתנו ולארצנו.

דגל ההתחברות לעמנו יורם בגאון כאשר נלמד להכיר את ייחודו וייעודו של עם ישראל. כאשר נכיר בנשמה האלוקית הטובה של עם ישראל לדורותיו שתפקידה להאיר לעולם כולו מארץ ישראל ככתוב "עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו".

נרים את דגל ההתחברות לתורתנו הקדושה. כאשר נלמד להכיר שכלימוד התורה מתגלה הרצון הטוב האלוקי על ידי תלמודנו, המאיר לכלל ולפרט את נשמתם ככתוב "כי נר מצוה ותורה אור".

נרים את דגל ההתחברות לארצנו הקדושה כאשר נלמד להכיר שייעודנו האוניברסלי להאיר ולהיטיב לעולם יתממש רק על ידי שיבת עם ישראל לארץ ישראל כולה, כפי שכתוב "כי מציון תצא תורה ודבר ד' מירושלים".

נכריז בקול גדול: הבה נתחבר לעם לתורה ולארץ, ומתוך כך נזכה לגאולה שלמה במהרה בימינו אמן.

ד"ר חנן ביאלי

- 2 תפילת משה ובניין המקדש
הרב און טרבלסי
גוי גדול
הרב דוד לנדאו
- 3 נפש בריאה בגוף בריא
הרב יורם אליהו
תחנונים ידבר רש.
הרב זיו רה
- 5 מסע בעקבות ה'ערבות הדדית'
נתן קוטלר
- 4 העיקר זה הרומנטיקה?
הרב ליאור לביא
לבנון
הרב חגי לונדין
- 6 הסותר על מנת
לבנות - בנישואין
אסתר אברהמי
- 8 ציפייה לישועה
הרב שלמה אבינר

קורס הכשרת מטפלים בשיטת NLP

ודמיון מודרך לציבור הדתי

בהנחיית הרב יוגב שמחון

לימודי תעודה מטעם מכללת רטר
ובליווי אקדמי של אוניברסיטת חיפה

- קורסים נפרדים לגברים ונשים בירושלים ובבאר שבע
- שתי הסמכות אקדמיות
- העמקה במקורות היהדות

לפרטים נוספים: www.vatisaeniwind.co.il

או במס' 050-2020918

הגליון מוקדש לעילוי נשמת

ר' אלי אליהו ז"ל

נפטר י' באב תשע"ד. תנצב"ה

ידידי מכון מאיר
מוסיפים יהדות באהבה
מעוניינים לקבל ניזולטר שבועי?
שלחו מייל לכתובת: eliezer188@gmail.com

תפילת משה ובניין המקדש

לבנין בהמ"ק.

משה קורא למקדש "לבנון". מלבד מה שהמקדש היה עשוי מעצי הלבנון דורשים חז"ל¹ שנקרא שמו לבנון "שמלכין עוונותיהם של ישראל". במקדש מתגלה הופעת חיים עליונה שממנה נובעת כפרה לכל החטאים. כמו כן נרמזות בשמו מעלות נוספות: "לבנון" - לב-נון². המקדש הוא הלב של המציאות. גורם לה ללבב ולפרוח "כי מאחר שבית המקדש דומה ללב העולם, נמשך ממנו כל מיני שפע"³. וכן בו מתגלה השגת המחשבה והשכל הגבוהים ביותר - נון שערי בינה.

מעלות חיים גבוהות מתגלות במקדש. בו מתלבנים החטאים. בו משיגים את מה שמעבר להשגה. והמציאות כולה מלבלבת ופורחת בזכותו. כדי להיות זכאים למעלות אלו יש לרומם אליהם את מצב החיים הרוחני והמוסרי של האומה. המקדש הוא מסוג הדברים שדווקא הריחוק מהם מאפשר התקרבות. אם נדמיין שאנו קרובים כבר למדרגת המקדש אנו רק הולכים ומרחיקים אותו מאתנו. **זכות ביסוס היראה והבנת המרחק נוצר הקשר שמאפשר לפתח מסלול של התקדמות והתקרבות אמיתית לבניין המקדש במהרה בימינו.**

1. על פי הפני יהושע ברכות לב;
2. וכן באור החיים אלז;
3. סוטה ט.
4. דברים תרל"ד
5. יומא לט
6. עפ"י רמ"ד ואלי
7. גבורות ה'עא

מהם הוא לשון עיבור של אישה. מבאר המשך חכמה שכדי שהעיבור שבמעיי האישה יצליח ויביא לפרי בטן עליו לעבור פרק זמן שיכשיר ויכין אותו כראוי. תנאי הלידה צריכים להבשיל, ועיבור שמסתיים קודם זמנו, מהווה סכנה לקיום הוולד: "משה רצה להיכנס ולעשות גמר התיקון לבנות בהמ"ק, וכמו שאמר ואראה וכו' והלבנון זה בהמ"ק. והראה לו כביכול שעדיין לא הגיע הזמן, וכאילו באמצע ימי הריון שעדיין לא נעקר הולד, האם טוב להוליד אז, כן עדיין לא הגיע גמר התיקון, לכן מוכרח משה למות".

בניין הבית החיצוני של המקדש אינו העיקר. המקדש הוא שיקוף של קומת החיים הרוחנית שאליה צריכים ישראל להגיע. לפעמים מתוך רצון להשיג כבר את המטרה, הנפש האנושית מתפתה לדלג ולקפוץ שלבים. הכוונה אמנם טובה אך היא משולה לעובר שנוול קודם זמנו. בית המקדש הוא מדרגת חיים גבוהה שצריך לטפס ולהתעלות אליה בעבודה רוחנית ומוסרית של הפרטים ושל הכלל. ולאחר שתנאי החיים יבשילו הוא יבנה כדבר קיים ונצחי.

ביהמ"ק הולך ונבנה כל הזמן. חז"ל אומרים שכל דור שלא נבנה בית המקדש בימיו כאילו נחרב בימיו. מסביר השפת אמת⁴ שאין הכוונה כפשוטו שהרי היו דורות צדיקי עליון וחלילה לומר שבית המקדש כאילו נחרב בימיהם. **אלא שכל דור הולך ובונה נדבך פנימי נוסף במקדש, עד שתוכשר המציאות והמקדש יבנה בפועל בצורתו החיצונית.** "רק שזכות כל דור ודור עוזר ומביא מעט בנין בהמ"ק. וכל דור שאינו מסייע לבנינו, כאילו לא נבנה בימיו, שאין ימיו בכלל הבנין. וכל אדם בפרט ג"כ צריך לידע שכל מעשיו הם סיוע

משה רבינו מתפלל להיכנס לארץ ישראל, אך ה' ממאן לקבל את תפילותיו. בדרך כלל ה' מתאווה לתפילתם של צדיקים אך כאן הוא מבקש ממושה להפסיק להתפלל, "רב לך אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה". הסיבה לכך¹ משום שעל אף הגזירה של מי מריבה, תפילות משה הלכו ופעלו לשנותה, ואילו היה משה ממשיך להתפלל היה ה' מוכרח לקבל את תפילתו ולהכניסו לארץ. רצון ה' היה שמושה לא יכנס לכן מבקש ממנו לא להתפלל עוד, ומשה העבד הנאמן מבטל את רצונו מפני רצון רבו ומפסיק להתפלל.

צריך אפוא להבין מדוע התנגד הקב"ה נחרצות לכך שמושה יכנס לארץ. מבאר המגלה עמוקות² שאילו היה משה נכנס, הוא היה בונה את בית המקדש. הגמרא³ אומרת "שלא שלטו שונאיהם במעשי דוד ומשה". אין כוח ביד איש להרוס את מעשי ידיהם של דוד ומשה, לכן בית המקדש שיבנה משה אינו יכול להיחרב. הכעס האלוקי כילה חמתו בעצים ובאבנים ולא כילה את עם ישראל. **פירוש הדבר שעל ידי החרבת המקדש, מאפשר הקב"ה תהליך של תשובה ותיקון לעם ישראל. אך כאשר אי אפשר לכלות את הכעס בעצים ובאבנים הכליון יגיע לישראל.** אם המקדש ייבנה על ידי משה, הוא אמנם לא יחרב אך עם ישראל כן. ישראל לא הגיעו עדיין למדרגה הראויה שמושה יכנס ויבנה את המקדש שיישאר קיים לנצח. לכן ויתערב ה' בי למענכם - לטובתכם.

עולה מכאן שבניית בית המקדש אינה תמיד הדבר הטוב, כי כאשר ישראל אינם ראויים אליו, הוא עוד מסוגל להביא נזק ועדיף שלא ייבנה. הדבר נלמד גם מהמילה המיוחדת "ויתערב" שמשמשת בה משה בדבריו. חז"ל דורשים אותה בכמה אופנים, אחד

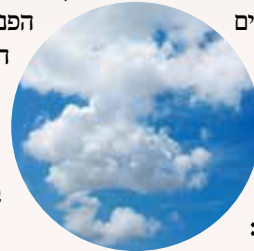
גוי גדול

התפילה והתורה הן התפרטות של סגולת ישראל. וסגולה זו מתחילה מאברהם אבינו, "ואעשך לגוי גדול"¹. אברהם אבינו הוא התחלה חדשה בהיסטוריה, כדברי הרמב"ם: "שנוול עמודו של עולם - והוא אברהם אבינו"². ומה החידוש? הופעת גוי גדול, גוי קדוש, ולא רק יחידים. יחידים קדושים ישנם גם באומות העולם, ו"בכל מקום מקטר מגש לשמי"³. אבל עניינו הוא קדושת הכלל, כדברי קודשם של "הכוזרי" והמהר"ל. ועכשיו מתגלה ומתפרט הגוי הגדול: "כי מי גוי גדול אשר לו אלקים קרבים אליו, כד' אלקינו בכל קראנו אליו". במה גדולתו? בתפילה. "ומי גוי גדול אשר לו חקים ומשפטים צדיקים ככל התורה הזאת אשר אנכי נתן לפניכם היום". במה גדולתו? בתורה, חוקים ומשפטים. מופיעים פה שני צדדים של מצוות ד':

חוקים ומשפטים. משפט, עניינו סדר, "משפט הנער ומעשהו"⁴. סדרים שבין אדם לחברו, המובנים על פי ההיגיון האנושי. אבל חוקה היא מצד המלך, "חקה חקתי, גזרה גזרתי"⁵, היא דבר אבסולוטי,

אלוקי, אבסטרקטי. שני צדדים של שלמות התורה. פה מדובר על קידוש השם הגדול בעיני העמים, כשהם נפגשים במצוות התורה. היה אפשר לומר שדווקא כשיתגלו בפניהם סדרי המשפטים, אז יאמרו: "כי מי גוי גדול", "עם חכם ונבון", אבל לא כך כתוב. בקשר לקידוש השם הגדול הזה, מוזכרים רק חוקים: "ושמרתם ועשיתם, כי הוא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים, אשר ישמעון את כל החקים האלה, ואמרו רק עם חכם ונבון הגוי הגדול הזה". דווקא הצד הפנימי שבתורה, נשמת התורה, גנזי תורה, המיוחד לישראל, הוא הגורם לקידוש השם הגדול בפני העמים. וגם ההופעה הזו של ישראל לעיני הגוים שייכת לקוממיות הממשית של ישראל בארצו, המתבארת בפרשת "ואתחנן".

התפרטות זו של תורה צריכה להיות מתוך קבלת עול מלכות שמים בשלמותה, שבפרשה הראשונה של "שמע", כדברי רבי יהושע בן קרחה: "למה קדמה 'שמע' ל'והיה אם שמע'? אלא כדי שיקבל עליו עול מלכות שמים תחלה,

ממשנת הרצי"ה

הרב דוד לנדא

ואחר כך יקבל עליו עול מצות". קיום תרי"ג מצוות צריך להיות מתוך קבלת עול מלכות שמים, מתוך אמונה. לפעמים יש מצוות שיש ערך להתרגלות להן לפני כן, אבל כל אלה הם פרטי חינוך במצבים מיוחדים; אבל הסדר האמיתי הוא שמתוך תוקף של אמונה, מתוך לימוד תורה מן השמים, יופיע קיום תרי"ג מצוות לפרטיהן ודקדוקיהן. תלמוד תורה הוא כנגד כל המצוות וכולל אותן. הסדר הוא מ"דברים" ל"ואתחנן" - מ"שמע" ל"והיה אם שמע".

1. בראשית י"ב ב'.
2. הלכות עבודה זרה פרק א' הלכה ב'.
3. מלאכי א' י"א.
4. שופטים י"ג י"ב.
5. במדבר רבה פרשה י"ט א'.
6. ברכות פרק ב' משנה ב'.
7. ע"פ שיחות הרצי"ה דברים עמ' 101-7.

הרב יורם אליהו

הכניס עצמו ביסורין, וחולי נפשי וגשמי, אדם כזה נראה דל וחולה ואנשים חושבים שזה מדלות הכניעה והשפלות. הוא נראה צדיק וקדוש, אך באמת הוא קץ במכאוביו, כי הוא לא דבק באור האלוקי שנמצאים בו הנביאים. לכן, אומר הרב, אנו חלשי המזג, כשאנו משתוקקים להתרומם מעט לאורח חיים יותר עליון ומרומם ראשית מעשינו הוא "... להאיר עלינו באבוקת אור הדעת, להיות קבועים בהיכל הקודש של חוכמת תלמודה של תורת היראה והעבודה מפי סופרים ומפי ספרים". ראשית בנינו של האדם, יהיה מתוך לימוד תורה מסודר וקבוע, "לעלות ממדרגה למדרגה בשכל טוב ובנעם מידות יקרות ומקובלות, למצוא חן ושכל טוב בעיני אלוקים ואדם, להברות את גופנו החלש והנדא, ולהחיות את רוחנו... באור שמחת חסד עליון, ואחרי שבנינו טוב את השלבים האלה והתמלאנו כח ועוז, אומר הרב, אז אולי נוכל בשוב דעת אמיתי, "לצרף לדרכנו איזה ענין של פרישות וסגוף, יהיה כפי המידה והמשקל של שקל הקודש שלא יפעל כח-אם לטובה על מצב הגוף והנשמה יחד". רק בדרך זו של בנין תורה ויראה מסודר נוכל לזכות להיות עובדי ה' באמת ולקדש שם קודשו סלה.

עונש והפסד על מעשיו הרעים. אבל אם אדם מפקיר עצמו לסכנה, הוא מאבד כל חשבון של הפסד כלשהו, וממילא הוא מאבד את היסוד המוסרי, כי היסוד המוסרי מביא את האדם למעלות השלמות הגבוהות, אבל בלי היסוד הזה הוא מאבד כל אפשרות של התעלות והתקדמות. הרב מוסיף שאם מידת ההפקרות תתפשט בעולם אזי בטל יסוד העולם, כי אין שום דרך לבנות בניין מוסרי שצריך להתחיל מיראה של עונש, וכאשר האדם מוכן להפקיר את חייו, איבדנו את יכולת ההשפעה עליו. לכן, אומר הרב, גם כאשר התורה באה להזהיר בפרשתנו על שמירת הנפש, אפילו שהכוונה כאן להפסד רוחני, התורה מציירת ציור של הפסד גשמי של יראת העונש. על הצורך בבריאות ושלמות הגוף הדריך הרב קוק את תלמידיו הרב חרל"פ, שרבו הקודם נהג בדרך של פרישות וסגוף. באיגרת ע"ג כתב לו הרב, שספק אם בדורנו החלש בגופו ובנפשו יימצאו אנשים רבים שדרך זו ראויה להם, כי לשם כך צריך האדם להיות דבוק במידה גדולה באורה העליונה וכו', ורק מי שחי בגובה עליון כזה יכול ללכת בדרך כזו כי אין לו צורך בתביעות הגוף החומריות. אבל מי שלא חי ברום הזה וילך בדרך זו "לא יועילו מאומה לא לנפשם ולא לדורם". הרב מביא את דברי הכוזרי (מאמר ג, א), "עם מיעוט החוכמה הקנויה... מי שהכניס עצמו להיזר בפרישות, כבר

נאמר בפרשה "ונשמרתם מאוד לנפשותיכם". מהפסוק הזה לומדים את חובת השמירה על בריאות הגוף, והרמב"ם (הל' רוצח ושמירת הנפש פ"א) כותב: **"הרבה דברים אסרו חכמים מפני שיש בהם סכנת נפשות"**, וכל מי שעובר עליהם ואומר שהוא מוכן לסכן את עצמו בלא שאכפת לו מאחרים "מפין אותו מכת מרדות". ולכאורה הפסוק הזה בא בהקשר אחר, המשך הפסוק מזוהר את האדם לא להשתחוות לאלילים, "כי לא ראייתם כל תמונה ביום דבר ה' אליכם בחורב. פן תשחיתו ועשיתם לכם פסל תמונת כל...". מדובר כאן על שמירת הנפש ולא על שמירת הגוף. האם פשט הפסוק מצוה על זהירות בטהרת האמונה? כך שואל רבנו הרצ"ה ומלמד **"הנפש והגוף הם שלמות אחת, והנפש מתגלה בגוף, מתוך כך יש אחריות על קיום הגוף ושמירתו מסכנות"**. והרצ"ה שולח אותנו לעיין ברמב"ם שהזכרנו (שיחות הרצ"ה במדבר 311). בעין אי"ה על מסכת ברכות (פרק ה' פ"ט), מבאר הרב קוק זצ"ל את חשיבות שמירת הגוף של האדם וההרחקה מסכנות, שהיא תנאי ראשוני לשמירת הנפש ויסודי המוסר, **"ההפקרות שהאדם מפקיר עצמו לסכנה במקום שאינו על פי מדת הגבורה הראויה, היא מזקת מאוד ליסוד המוסר הכללי..."**. הרב מסביר שיסוד לכל ציורי המוסר, הוא ההתחלה שלהם הנובעת מכך שמזהירים את האדם מפני

ומתרכזת מעתה בנפש משה פנימה. המתקת המרירות של אדם המתמודד מופיעה מתוך הבנה שהעיקר הוא קרבת האלוקים הנקנית, ולא הגשמות כל מאווי, אפילו האידיאליים שבהם. המעלה שהיה משה זוכה לה מיישבת הארץ וקיום המצוות התלויות בה, תְּקַנֶּה בדרך אחרת, עכשיו עבודתו היא להשלים עם כך שאיננו נכנס. משה איננו נופל לקטנות או דכדוך, הוא אינו לוקח הפסקה מתפקידו עד שיתאושש מהשמועה, אלא ממשיך מיד את שליחותו האלוקית ביתר שאת וביתר עוז.

במפגש האמוני החי עם ה' דרך מאורעות חייו, משה בוחר פעם אחר פעם להיות עניו ורך כקנה, לתת אמון בשלמות שבהנהגת ה' ולשמוח בחלקו.

1. ריש ואתחנן
2. ע"פ רש"י
3. מד"ר פ"ב
4. שם

בחיוב. אדם אחר, שמרוכז מעט יותר בעצמו ממה שיתכן שבאופן טבעי היה נפגע עד עמקי נשמתו, ונשאב לרחמים עצמיים כעס ותסכול. ארבעים שנה משה מוליך את ישראל בשליחות אלוקית ממצרים לארץ, ועתה, אחרי כל המאמץ הכרוך בהנהגת העם, נאמר לו כי איננו יכול להיכנס לארץ. אך משה

אינו מתרעם על הנהגת ה' אלא אדרבא, עסוק בהשלמה עימה. הוא מקבל את גזרתו בענווה מוחלטת כראוי למי שוודאי לו שהכל לטובה. גם אם להבנת פשר הגזרה חסרים כמה נעלמים, מה בכך? מבטל הוא דעתו מפני דעת קונו. הוא איננו בועט או כופר ח"ו, וגם איננו מייחס אכזריות כלפי מעלה ח"ו, אלא מתפקד על אף הסיטואציה המורכבת, ומלמד לדורות עוד קומה של אמונה. לא הוא המנהל את העולם, ולכן אין טעם להילחם ברצון ה' ובגזרתו ית'. זירת ההתמודדות הולכת

תַּחֲנוּנִים יְדָבָר רֶשֶׁ.

"וְאַתְּחַנֵּן אֶל ה' בָּעֵת הַהִיא לֵאמֹר אֶ-ד-נִי ה' אֲתָה הַחֲלוּת לְהִרְאוֹת אֶת עֲבֹדְךָ אֶת גְּדֻלָּתְךָ וְאֶת יְדְךָ הַחֲזָקָה אֲשֶׁר מִי אֵל בַּשָּׁמַיִם וּבָאָרֶץ אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה כְּמַעֲשֶׂיךָ וּכְגִבּוּרֶיךָ. אֶעֱבֹרָה נָא וְאֶרְאֶה אֶת הָאָרֶץ הַטּוֹבָה אֲשֶׁר עָבַרְתָּ הָיָה הַטּוֹב הַזֶּה וְהַלֵּבְנָן. וַיִּתְּעֶבֶר ה' בִּי לְמַעַנְכֶם וְלֹא שָׁמַע אֵלַי וַיֹּאמֶר ה' אֵלַי כִּב לָךְ אֵל תּוֹסֵף דְּבַר אֵלַי עוֹד בְּדָבָר הַזֶּה."¹ הרבה הנהגות טובות יכולים אנו ללמוד ממה שמתחילת פרשת ואתחנן. אע"פ שיש להם לצדיקים לתלות במעשיהם הטובים, אין מבקשים מאת המקום אלא מתנת חנם... שאין חנון בכל מקום אלא לשון מתנת חנם.² אע"פ שכבר אמר ה' למשה במי מריבה שלא יכנס לארץ, הוא אינו מונע עצמו מן הרחמים ובכל ליבו שופך נפשו מלפניו יתברך, אולי תתבטל את הגזרה. "מהו לֵאמֹר, אָמַר רַבִּי עֲזַרְיָה לֵאמֹר לְדוֹרוֹת שִׁיחֵיו מִתְפַּלְלִין בְּשִׁעַת הַצָּרָה, שֶׁהָיָה מֹשֶׁה אֵף עַל פִּי שֶׁנֶּאֱמַר לוֹ (דברים ג, כז): לֹא תַעֲבֹר אֶת הַיַּרְדֵּן הַזֶּה, הַתְּחִיל מִתְחַנֵּן."³ משה רבנו בוחר לא לייאש את עצמו ומבטא את השתוקקותו להיכנס לארץ בתפילות רבות. "אָמַר רַבִּי חֲזִיָּא רַבְּה, כְּתִיב (תהלים כז, יד): קוֹנֵה אֶל ה' תִּזְק וַיֵּאמֶר לְבָבְךָ וְקוֹנֵה אֶל ה', הָיָה מִתְפַּלֵּל וְחוֹזֵר וּמִתְפַּלֵּל, וַיֵּשׁ שְׁעָה שִׁיתָנוּ לָךְ."⁴ אולם אחרי כל ההשתדלות תפלותיו אינן נענות

העיקר זה הרומנטיקה?!

ואהבה

בספרו "לבסוף מוצאים אהבה", כותב ד"ר הארוויל הנדריקס: "בתרבות מונוגמית שבה מקובל להינשא יותר מפעם אחת, יש צלצול מיושן ולא אופנתי לרעיון המחויבות לכל החיים. השאלה שרווחה בשנות החמישים היתה, 'האם אפשר להציל את הנישואים האלה?' הפכה לשאלה הזאת: 'האם צריך להציל את הנישואים האלה?' ומיליוני אנשים משיבים לשאלה הזו בשלילה. למרבה האירוניה, רבים מהם רואים בגירושם הזדמנות לצמיחה אישית. לפי ההשקפה הזו, הנעשית יותר ויותר מקובלת, לא במסגרת הנישואים באה הצמיחה, אלא אחרי התפרקות הנישואים..." (עמ' 104)

לאור כל מה שהעלינו עד כה, ברור לגמרי מדוע זה המצב; הסיבה לכך בין השאר היא עליית הרומנטיזציה; עליית ההתרגשות על פני הרגש העמוק, עליית החוויה, לה מצורפים אד-הוק שלל הסברים ערכיים ורוחניים המשרתים את הלך הרוח.

בהמשך דבריו כתב ד"ר הנדריקס: "ככל שאני חוקר יותר את הפסיכולוגיה של קשרי האהבה מתברר לי שאני מסכים עם החסידים השמרנים של הנישואים". כוונתו לכך שהוא מזדהה עם הצורך בקשירת ברית זוגית עמוקה. ברית במובן העמוק והפנימי, שאיננה מחפשת רק ריגושים ועוספת אותם במילים גבוהות. שמעמידה את הרגש תמיד במבחן המוסר והערכים ולא מודדת את אלה האחרונים על פי אמות מידה של רגש וחוויה. ברית שסוגרת את "פתחי הציאה" למיניהם כפי שהוא מכנה את כל שלל הדרכים בהן הברית מופרת.

פרשת ואתחנן, שהיא גם פרשת הנחמה שנקראת בכל שנה לאחר ט' באב ובסמוך לט' באב, כוללת את ברית האהבה הנצחית של עם ישראל לא-לוהיו: "שָׁמַע יִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹהֵינוּ ה' אֶחָד" (דברים ו, ד), ובהמשך: "וְאֵלֶיךָ אֵת ה' אֱלֹהֶיךָ כָּל לְבָבְךָ וְכָל נַפְשְׁךָ וְכָל מְאֹדְךָ..."

האהבה הטוטלית והשלמה, בה מצווה משה רבנו את ישראל, רגע לפני כניסתם לארץ המובטחת, היא גם האהבה הטהורה. האהבה לאחד שבשמים ובארץ ומתוך כך גם לאחד ולאחת שלצידו. רק אהבה כזאת, הכוללת את הלב והנפש, המוסר והרגש, החוויה והנאמנות, בכל מאודו, היא גם הברית הנצחית שיכולה לצלוח בעזרת ה' את משברי החיים.

לקבלת דבר תורה יומי בשביל הנשמה מאת ליאור לביא נא לשלוח וואטסאפ למספר 0508529987

בין רומנטיקה לרומנטיזציה

כאשר מטשטשים מעשה לא מוסרי וצובעים אותו בגווני עזים של סיפור אהבה רומנטי, זהו הרגע שבו הרומנטיקה הופכת לרומנטיזציה. ההבדל בין השניים הוא כמו ההבדל שבין היכולת להיות מיופי לבין מדידת הערך של דברים על פי היופי. כאשר מישוה אומר משפט כמו: "זה אמנם לא ראוי ולא מוסרי אבל זה כל כך רומנטי ומרגש", אתם יודעים שנחצה הגבול שבין רומנטיקה לרומנטיזציה.

במובן הזה, אנו מוקפים בתרבות שמקדשת את הרומנטי ומפרקת את ההיבט האתי-המוסרי שעומד בבסיסו. את האדים הרעילים של התרבות הזאת אנחנו מריחים מכל עבר. כך, מתוארים זה לצד זה קשרי אהבה זוגית נאמנה וקשרי ניאוף על אותו הרצף. הרי אם "העיקר זה הרומנטיקה", מה זה משנה מהו האופן שבו היא מופיעה.

חשוב שנשים לב למסווה המתעתע הזה שמייצר אינפלציה במטבע הרומנטי האמיתי. לפעמים המסווה הזה יופיע באופן "מוסרי" - כאילו הצעד הרומנטי שנעשה הוא צעד אמיץ, מלא גבורה והקשבה לרחשי הלב הכמוסים. לאמת פנימית שאיננה נכנעת בפני מה שמקובל. וכך נכתב בכותרת של כתבה אחרת: "לא בוגדת, נאמנה לעצמי: כך פירקתי שתי משפחות". או במקום אחר: "בגידה במערכת יחסים רומנטית מכניסה לקשר הזוגי קנאה, כעס, בלבול ונטישה. אבל היא יכולה גם לסמן את הרצון החופשי, את חוסר היכולת לאזוק רגשות ותשוקות למבנים חברתיים ואת אפשרות החירות והמרד". הבנתם את זה? לפעמים זה יופיע במסווה "רוחני". האהבה לא תוצג כאילו היא ביטוי למעשה מוסרי אך היא כן תלווה בתיאורים "רוחניים", חוויה פנימית ייחודית, אקסטזה. ואם ישאלו: "אבל מה שעשית לא מוסרי", המשיב ישיב להגנתו: "לא מוסרי?! אתה יודע איזו חוויה בלתי נשכחת חוויתי? וזהו. בזה נגמר הטיעון ואין יותר מה להגיד.

בימים שבין ט' באב לט' באב אני חש תמיד רוחות פיוס שנושבות באוויר. כאילו הבית שחבר והזוגיות שקרסה מעוררים בלבבות בקשה כמוסה לשוב זה לזה, תנועה לחפש את הדרך לשקם את ההרסות ולהשיב את הלב והאהבה שהתנפצו לרסיסים. בשורות הבאות אבקש לגעת באחד האתגרים המיוחדים לאהבה ולזוגיות שמאפיין לעניות דעתי את הזמן שאנו חיים בו.

לפני כמה שבועות, התפרסם בכלי התקשורת ראיון עם זוג מוכר שתיאר כיצד הכירו זה את זה. במסגרת הסיפור, חשפו שבעודם נשואים לבני זוג אחרים, נוצר ביניהם קשר, שהחל במסגרת עבודה משותפת, שהוביל בסופו של דבר לפירוק שני הבתים המקוריים של כל אחד מהם ובחירה בפרק זוגי חדש בחייהם. עד כאן הסיפור בתמצית.

היה ראוי לפתוח כאן דיון רציני בנושא עבודה משותפת בין גברים לנשים והמחירים שהיא נושאת. היה ראוי גם לאמץ קודים הלכתיים וחברתיים ברורים בתחום הזה ובהזדמנות זאת אזכיר לשבח את העבודה הגדולה שנעשתה בנושא הזה על ידי הרב דב ברקוביץ, הרב עזריאל ורעייטו עו"ס חדווה אריאל בכתובת מסמך מקיף בנושא שקיים במרשתת והיה ראוי שיושם ככתבו וכלשונו כקוד אתי מחייב (חפשו "צניעות במקומות העבודה").

את כל זה אניח לרגע בצד ואבקש להסב את תשומת הלב לאווירה שבוקעת מהראיון הזה כמו גם מעוד הרבה מאוד ראיונות ומאמרים אחרים ברוח דומה. כוונתי לרומנטיזציה שמייצרים מסיפורים שהתשתית האתית שלהם רקובה. אילו היו המראיינים או המראיינים מתביישים בכך, משפילים מבט ומכים על חטא - החשיתי. אבל כאשר התנהגות לא ערכית מתוארת בצבעי חופש, גבורה ואומץ - כאן כבר מבינים שמשהו לא טוב מתרחש.

הרב חגי לונדין

לבנון

שאנו קוראים בכל יום פעמיים את הפסוק, בה"א הידיעה, של פרשת ואתחנן - 'שמע ישראל ה' אלוהינו ה' אחד'. שמע עם ישראל - ישנם הרבה 'אלוהים' במציאות, כוחות שונים שמושכים אותנו לכיוונים שונים, כולם הם 'אחד'. כולם מובילים לכיוון אחד שגורם לבלבול של הכוחות מצד אחד ומרומם אותם לעולם עליון ונישא. אל ההר הטוב הזה והלבנון.

לקבלת דבר תורה שבועי מצולם ומשוכתב מהרב לונדין ניתן לשלוח הודעת וואטסאפ (!) למספר 0545753771; ניתן גם להזמין שיעורים והרצאות מהרב במספר הזה.

משה רבינו, בעת שהוא מתחנן להיכנס לארץ ישראל, מתבטא 'אעברה נא ואראה את הארץ הטובה אשר בעבר הירדן ההר הטוב הזה והלבנון'. חז"ל דורשים 'שלבנון' זהו בית המקדש ש'מלבין' עיונותיהם של ישראל ו'מבלבל' בליבותיהם של ישראל.

לבית המקדש, שאת חסרונו הרגשנו כל כך בתשעה באב, יש שני תפקידים. הראשון הוא להיות 'הר לבנון' נישא שמרים אותנו ומוחק את חטאינו. התפקיד השני הוא לבלבל בליבנו. כלומר להתחסם בנו את כוחות החיים. הנחמה הגדולה שאנו מתנחמים בשבת הפטרת 'נחמו' היא שאף כי אין עדיין בית מקדש אנו מתחילים להלבין את עיונותינו ולבלבל בכך

שליחת הציבור שלכם

מבית מקור ראשון

רוצים להגיע למאות אלפי בתי אב בציבור הדתי? **איתנו אתם יכולים!**

הפצה שבועית של עלוני פרשת השבוע ופרסום בכל בתי הכנסת ברחבי הארץ

הדרכת מדרשות בבתי הכנסת וברכוזים דתיים

דיוור ישיר בכל רחבי הארץ

הפיקוח והיחזוקה: קדם דפוס ודפוס איטוף ועיטוף מוצרים בניילון לפי חומרה, הידוק בסיכות הכנסת אינטרנטים למיליונים

לפרטים: 052-8808518 0528908518@gmail.com

מסע בעקבות ה'ערבות ההדדית'

אל עם אשר לא יחשה שאת בניו לא יפקיר לזר
אל ארץ צבי' / תלמה אליגון רוז

עם ישראל צוק איתן

ב'צוק איתן' (שבימים אלו אנו מציינים שבע שנים למבצע), הרגשנו את העוצמה הגדולה של ה'ערבות ההדדית'. בתור חיילים שהיינו בשטחי הכינוס, הרגשנו את החיבוק החם והעוטף של כל אזרחי ישראל. אינספור חבילות נשלחו אלינו מכל רחבי הארץ (ואף מיהודי התפוצות), ויחד עמם הגיעו מכתבים מתוקים מילדים שכתבו לנו שהם אוהבים אותנו ויודעים שאנחנו עוזרים לקב"ה לשמור על עם ישראל. אי אפשר לתאר את העוצמה של אותם מכתבים על המורל של הלוחמים, עד כדי כך שהמג"ד שלנו אפילו ביקש שנבדוק את המכתבים על הקירות של החפ"ק שלו כדי שהוא ושאר המפקדים יוכלו כל הזמן לשאוב מהם כוחות ללחימה. ה'ערבות ההדדית' של עם ישראל מוטבעת עמוק-עמוק בזוהר האישית והקולקטיבית שלנו. אני מזמין אתכם לצאת יחד למסע קצרצר בעקבות השורשים של ה'ערבות ההדדית' שלנו.

אחיז של אברהם?

בעוד כל העולם שותק אל מול הפשעים שמבצעים ארבעת המלכים, אברהם אבינו ששומע שלוט נלקח בשבי, מחליט לעצור את הרוע המשתולל בעולם. "וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אַחִיו וַיֵּרָק אֶת חֲנִיקָיו וַיֵּלֶךְ בִּיתוֹ שְׂמֹנֶה עָשָׂר וְשָׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף עַד דָּן" (בראשית יד, יד). אך מדוע התורה קוראת ללוט "אחיו" של אברהם? לט אמנם לא היה אחיו הביולוגי של אברהם אלא בן אחיו, אך כאשר אברהם שמע שלוט נשבה הוא רצה להצילו כפי שהיה מציל את אחיו הביולוגי. במעשה זה, אברהם אבינו הניח לדורות את התשתית לערבות ההדדית המיוחדת בעם ישראל, שבהשראתה אנו דואגים לכל אחד מישראל כאל אחינו ממש.

עם ישראל נלחם להציל אדם אחד

במשך אלפי השנים שחלפו מאז הצלת לוט ועד היום, אנו נפגשים פעמים אינספור עם תכונת ה'ערבות ההדדית', אך הפעם הראשונה שיצאנו להילחם בתור עם במטרה להציל אדם אחד מישראל היא במלחמה מול מלך ערד. בפרשת חוקת מתוארת דרמה קצרה אשר מבטאת באופן הנוחץ ביותר את תכונת ה'ערבות ההדדית' בעם ישראל: "וַיִּשְׁמַע הַכְּנַעֲנִי מֶלֶךְ עָרֹד יֹשֵׁב הַנֶּגֶב כִּי בָא יִשְׂרָאֵל דֶּרֶךְ הָאֲתָרִים וַיִּלָּחֶם בְּיִשְׂרָאֵל וַיִּשָּׁב מִפָּנָיו שָׁבִי. וַיִּדַּר יִשְׂרָאֵל נָדָר לֵה' וַיֹּאמֶר אִם נָתַן תְּתֵן אֶת הָעָם הַזֶּה בְּיָדִי וְהִחַרְמֹתִי אֶת עֲרִידָם. (במדבר כ"א, א-ב). רש"י לומד מהנאמר "וַיִּשָּׁב מִפָּנָיו שָׁבִי" (שם), בלשון יחיד, שנשבה רק אדם אחד: "וישב ממנו שבי - אינה אלא שפחה אחת". איזה עם יוצא למלחמה במטרה להציל שפחה אחת? רק עם שחקק על דגלו את העיקרון של ה'ערבות ההדדית' בצורה החזקה ביותר האפשרית.

נשמה אחת בגופים מחולקים

בכל פעם אנו נפעמים מחדש מהתעוזה ומההקרבה להצלת אפילו אדם אחד מישראל. הרדב"ז מגלה לנו מה עומד מאחורי תכונה כה נפלאה זו: "אנו רואין את כל ישראל כאילו הם גוף אחד ואף על פי שגופין מחולקין הם כיון שנשמותיהם ממקום אחד חוצבו הרי הם כגוף אחד כי הנשמה היא עיקר, ודע זה" (הל' ממרים ב, ד). וכפי שבעל התניא כותב שאנחנו בעם ישראל "נשמה אחת בגופים מחולקים" (תניא פרק לב).

ולכן, אפילו אם יהודי אחד נמצא בסכנה, כולנו מרגישים זאת, כאילו שאנחנו עצמנו נמצאים בסכנה. שהרי "כל ישראל ערביין זה לזה למה הן דומין, לספינה שנקרעה בה בית אחד, אין אומרים, נקרע בית אחד בספינה, אלא נקרעה כל הספינה כולה"

ה'ערבות ההדדית' - הפנים האמיתיות שלנו

יש ששואלים היום לאן נעלמה הרוח הגדולה של האחדות וה'ערבות ההדדית' שהייתה במבצע 'צוק איתן'? ובמיוחד לאור אינספור מערכות בחירות מיטלטלות שעברו עם תחושות לא נעימות?

לפני שנים רבות היה חסיד שהיה מקורב מאוד לרבי שלו. החסיד היה סוחר ולצורך המסחר היה לובש בגדים של סוחר. אך כשהיה מגיע לרבי, הוא היה מקפיד לפשוט את בגדי הסוחר ולהחליפם לבגדי חסיד. יום אחד הרגיש החסיד שהוא עושה שקר כנפשו כאשר מגיע לרבי עם בגדי החסיד ואילו יום יום מתלבש כסוחר. ולכן החסיד החליט להגיע לרבי עם בגדי הסוחר שלו. כשניגש לרבי לקבל ברכה, "היכן בגדי החסיד שלך?" שאל אותו הרבי. "אני רוצה להיות ישר, ולכן אני מגיע אליך עם בגדי הסוחר שלי" השיב החסיד. "מי אמר לך מהם הבגדים האמיתיים שלך ומה התחפוש?" שאל אותו הרבי והמשיך "אני אומר לך שבגדי החסיד שלך הם הבגדים האמיתיים ואילו בגדי הסוחר שלך הם התחפוש".

כמו בסיפור, ה'ערבות ההדדית' שהתגלתה בכל הדורות ובמבצע 'צוק איתן' - היא הפנים האמיתיות שלנו, ואילו מערכות הבחירות ודוגמתן אינן אלא תחפושת. הרוח הגדולה של האחדות וה'ערבות ההדדית' שהתגלתה ב'צוק איתן' לא נעלמה, אלא היא נמצאת כאן ועכשיו מתחת לפני השטח. האם נאפשר לעצמנו לפשוט מעלינו את התחפושת של הפירוד ולהיות נאמנים לזהות האמיתית המאוחדת שלנו? אין הדבר תלוי אלא בנו.

תגובות: gemarabemunah@gmail.com

'חבורת תריג' חוזרת ובגדול במופע ענק עם עשרות שחקנים בהרפתקה חדשה, מותחת, מצחיקה ומרגשת! בניי האומה - ירושלים

רכישת כרטיסים: באתר: bhi.co.il

יום ראשון	יום שני	יום שלישי
25.07.21 - אב	26.07.21 - אב	27.07.21 - אב
שעה: 11:00 < שעה: 14:00	שעה: 11:00 < שעה: 14:00	שעה: 11:00 < שעה: 14:00
שעה: 17:00 < שעה: 20:00	שעה: 17:00 < שעה: 20:00	שעה: 17:00 < שעה: 20:00

החדשה שנגלה בה את העצמיות העצמית שלנו בתוך הזוגיות.

מגיעים אלי זוגות שבורים ומתוסכלים וכל אחד סותר את השני, כדי להוכיח את צדקתו/חפותו. במצב כזה, אין סיכוי להגיע להבנות וליצירת זוגיות טובה. מפני שהם אינם מבינים שמתוך הסתירה, הם יגיעו לבניין זוגי מתוקן ומתאים יותר. הם יוצרים זירת קרב שרק מתישה ומייאשת את שניהם.

כאשר בני זוג מוותרים ומבינים שדרכם הזאת לא תצליח, הם מוכנים יותר להקשיב לגישה אחרת: כאנשי אמונה, אנחנו יודעים שהקב"ה משגיח עלינו השגחה פרטית. אם הוא הכניס אותנו למערכת הזאת, הוא מבקש מאיתנו לגדול, דווקא בעקבות הקשיים ומתוכם. כאשר זוג ידמו את עצמם, כנמצאים בספינה בלב ים עם משפחתם ונראה להם שאחד מחבל בספינה, זה לא הזמן והמקום לריב ולהוכיח את השני. זה הזמן לשתף פעולה, כדי לאפשר לספינה לשוט בבטחה ולא לטבוע עם כל בני המשפחה. **שיתוף הפעולה מתוך ענווה וידיעה שבורא עולם נמצא בתמונה, יאפשרו לגלות יכולות נעלמות ולהגיע לחוף מבטחים.**

בני אדם מחפשים בדרך כלל נוחות ושקט, ללא משברים. אלא כפי שכתבתי לעיל, כך ברא ה' את עולמו שמתפתח דווקא מתוך משברים שמשכללים ומקריבים את האדם, המקדש והעולם, לאידיאל האלוהי.

משמעותית מאד ביחס לקשר הנישואין: **האם להיכנע ולסבול? האם לקום וללכת? האם סתירת הקשר הקודם מעידה על כך שלא התנהלנו נכון? אלו חששות טבעיים ומוכנים. אני מציעה להסתכל על סתירת הקשר, כשלב בריא והכרחי לקראת בניית קשר זוגי טוב יותר ומשוכלל יותר, מתחילת הנישואין.**

חשוב שנזכיר לעצמנו שכל הבריאה מתנהלת באופן כזה: נוצר האידיאל, כמו בריאת העולם, בריאת האדם, בית המקדש ואח"כ מגיעה הנפילה מהגובה שנוצר, כדי ליצור שיכלול לעולם, לאדם ולמקדש ולהחזיר את הגובה הראוי למקומו. ויותר מכך, **תוך כדי שאנחנו מגלים את העומק והגובה הזה בתוכנו ובזוגיותנו**, בגמרא שבת לא' עמ' ב' מוזכרת מחלוקת של סוטר ע"נ לבנות במקומו. בסופה של המחלוקת, כולם מסכימים שאם יש בסתירה תיקון יותר משלא היה בבנין הראשון- חייב, כי זו מלאכה (תוספות).

בני זוג מתחילים את חיי הנישואין כפי שהם מבינים ומרגישים. במשך הזמן נוצרים קשיים, כי מה שהיה, היה טוב לשלב מסוים והגיע שלב נוסף שכדי לצמוח בו, צריך לסתור את השלב הקודם. כמו שכאשר בונים בית, שמחים עם מה שבונים. לאחר תקופה מגלים שהבית כבר לא מתאים לצרכים האישיים שהשתנו וכדי להתאים את הבית יש צורך לסתור את הקיים, והסתירה יוצרת בלאגן גדול. אך מכיוון שיוצרים מראש שיהיו תוצאות טובות יותר, שווה לסבול כביכול. ההבדל הוא, שבסתירה הזוגית לא ניתן לדעת איזו זוגיות חדשה תיבנה, **כי חייבים לעבור את הקשיים בדרך לא נודעת, כדי לחוות את הבנייה**

הנושא הזה עלה במאמרים שכתבתי בעבר, בדרכים שונות. אני מרגישה מתגובות הקוראים שיש צורך לחזק את הנושא, כדי שתתאפשר הפנמה בגישה ובהתמודדות בנישואין. אני שומעת משפטים רבים כמו: "אז היינו צעירים כשהחלטנו להתחתן ולא באמת ידענו...", "היינו בטוחים שהאהבה הגדולה שהרגשנו בתחילת הנישואין, תתקיים כל הזמן ו...התאכזבנו", "כשהכרנו הרגשנו שממש נועדנו זה", אבל בהכנות לחתונה כבר ראינו את הקשיים וחשבנו שזה יעבור וזה רק בגלל הלחץ ו...התבדלנו", "גם עכשיו אנחנו מרגישים שייכים ולא רוצים להיפרד, אבל אנחנו ממש סובלים כל הזמן... אי אפשר להמשיך לחיות ככה..." ועוד ועוד משפטים בסגנונות דומים. המשותף לכולם - שהתחתנו מתוך רצון ותקווה לאהבה ושמחה ומרגישים סבל רגשי נורא שבעקבותיו מגיעים לייצוץ זוגי. כשבני זוג נפגשים והם שייכים זה לזה, הם מקבלים הארה ותחושת שייכות ורצון ל"יחדיו" וזה מה שגורם להם להינשא. אח"כ, מגיעה תקופת הגילויים הפנימיים ובוולטים השוני והניגוד. מרגישים שמה שבנו לפני החתונה וגם אחריה, לא "עובד", והבניין הזה עומד להתפרק. אז מגיעות האכזבות, התהיות, השאלות והספקות. לא מבינים למה יש בעיות בזוגיות?? למה אי אפשר לחיות באהבה, בשקט ובשלווה כמו שחלמנו???

אין ספק שכל אחד רוצה לחיות הכי טוב, בהנאה, בנוחות ובשמחה. זה באמת מתסכל כשלא מצליחים לממש חלומות של אהבה כפי שחולמים. תקופת ההתמודדות עם התסכול

"יועצת אישית זוגית ומדרכת כלות
לתגובות ולשאלות וכן להצעת נושאים
המעניינים אתכם -
esteravr@gmail.com
מאמרים נוספים בנושא זוגיות ניתן למצוא
באתר מכון מאיר >

יפה // סיפור

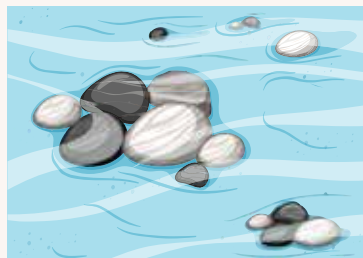
לזרום... ואני סבור הייתי בתחילת פגישתנו שההמשך בינינו ידמום כאותו נחל וכאותו חלוק נחל והנה אני מרגיש שמשוה נפתח... צריך לעמוד על פשר הדבר. כן, הוסיף בהרהור "הנחל הוא לא אותו נחל, כנראה שהכל באמת משתנה". ואני הוספתי: "ומה עם האבן?" והשבתי לעצמי "לא, האבן כנראה איננה משתנה..."

ואני שוב מביטה אל שפתי הרב, שהגה שוב א-ב-ן פְּמִהוּת שמחיה אותה כל הזמן. והמילים בורקות בתוכי. האבן איננה אותה אבן! אפילו היא מתחדשת עם כל אומר של ריבונו של עולם, שמחיה אותה שוב ושוב ושוב - באמירתו.

אז קל וחומר לב של אבן באדם יהפוך ללב אדם, ללב רגיש ואוהב... ההתחדשות עם כל אמירה של ריבונו של עולם - המחודש בטובו בכל יום מעשה בראשית - מעבירה אלינו ומזרימה אלינו כוחות חדשים שוב ושוב.

ואני לפתע יודעת, שגם אנשים הנראים עם לב של אבן, יוכלו להפוך לבם ללב אוהב, מכוח ההתחדשות... והלב נפתח וקבענו פגישה נוספת...

מוסיפה: "אבל המים משתנים", זיק של הבנה הופיע בעיניו. "נכון". הפטירה והחל בווה במימיו הזורמים של הנחל. "אתה יודע מה המשמעות של זה?", "נול" ביקש, וזיק ההבנה בעיניו הפך לזיק של סקרנות. "המשמעות היא שהכול משתנה כל הזמן". והוא תמה, "הנחל משתנה בגלל המים!" "נכון", אני משיבה, "אבל זה לא אותו נחל!", "נכון", הוא משיב ומוסיף, "אז מה עם האבן שנמצאת בידך? היא לא משתנה..." שתקתי. אכן האבן אינה משתנה. ולפתע התפזם בתוכי השיר: יש אנשים עם לב של אבן, יש אבנים עם לב

אדם. האמנם? אני שואלת את עצמי, לב של אבן לו? מביטה אליו, בפניו, ומה מוזר, הן נראות כה שונות ממראן לפני זמן קצר. והוא מביט בפני ואומר, "את מאמינה אם כן שכולנו בעצם נתונים לשינוי?" "ודאי", הופתעתי מן המסקנה החכמה שלו. "יודעת?" שאל בחיוך, "עכשיו, כשאני מקשיב לזרימת המים אני מרגיש שגם משהו בי מתחיל

הבטתי בשפתיו של הרב כשהוא הוגה את המילה אבן. א-ב-ן. כשהסביר את סוד קיום העולם המתחדש מידי רגע. והבנתי. ירדה אבן מליבי. התיישבנו על שפת הנחל, חלוקי אבנים פזורים מתחתינו. קולות המים המפכפכים הזרימו בי חיים. הבטתי בזה שישב לצדי, ותהיתי, הבן אדם הזה נראה כמו אבן. אינו פותח את סגור לבו לפני, האם זה האדם שאתו ארצה לבנות את חיי. הארצה חיים דוממים כאותה אבן דוממת שלקחתי זה עתה בידי והתחלתי ללטף אותה? המשכנו לשתוק, וקול המים איננו חדל, כאילו צועק אלי דברים שאיני יכולה לקלוט. הבטתי בנחל. המים זורמים ובמקומם באים חדשים. "זה לא אותו נחל", מלמלתי, והוא אינו יורד לסוף דעתי, תוהה על המשפט המוזר, ועל האפשרות שהוא אולי יבנה חיים עם אשה הזויה שכמותי. "הבט", אני שבה ואומרת בהתלהבות "הנחל, הוא אותו נחל!" "מסכים", הוא אומר. ואני

דייט

משה רבנו עליו השלום חפץ בקרבת הערב רב, ההתפשטות הכמותית, והתורה ירדה מאיכותה על ידי רצון הכמותי של התפשטות החסד הלזה. והדעה העליונה היא גנוזה באור החסד העליון, ששם קמוץ הכל, והכל מעולה. החושך העליון, הגדול מכל האורות, והטוב המתעלה מכל חיים ומכל טובה.

שמונה קבצים ז, קלז

הרב שלמה אבינר

ציפייה לישועה

לשון אחרת: "אין בן דוד בא אלא בהיסך הדעת" (סנהדרין צז), כלומר לאו דווקא בכיוונים שציפינו להם. אשרינו שזכינו.

הוא מסביר יסוד גדול, שאין כאן קושיא ותיורץ, אלא זה גדר של האמונה במשיח. זה חלק מהאמונה, שיש קשיים ומאורעות בלתי צפויים.

מדוע אנו מצפים למשיח? בשבילנו? כדי שיפתור את בעיותינו? לא, אלא כדי שנוכל לעבוד את ד' כראוי בשקט (רמב"ם, הלכות מלכים סוף פרק יב. הלכות תשובה סוף פרק ט).

אחת השאלות הראשונות ששואלים את האדם היא "ציפית לישועה?" (שבת לא, א). אבל מה המובן של ציפיה לישועה? מסביר מרן הרב קוק, שהציפיה לישועה כוללת שני דברים: א. אמונה שאכן תהיה ישועה, גם כאשר נראית רחוקה. ב. מעקב אחרי המאורעות, וכאשר נפתח פתח לישועה, לפעול מיד למענה (עין איה שם. סידור עולת ראיה על ומצפים לישועה).

אף הרמב"ם כתב שהאמונה במשיח כוללת שתיים: "וכל מי שאינו מאמין בו, או מי שאינו מחכה לביאתו, לא בשאר נביאים בלבד הוא כופר, אלא בתורה ובמשה רבינו, שהרי התורה העידה עליו, שנאמר: ושב ד' אלהיך את שבותך ורחמך ושב וקבצך..." (הלכות מלכים יא, א). הרי שלא די להאמין, אלא יש גם לחכות. ומהו לחכות? כאשר נפתח בחסדי ד' פתח של "ושב וקבצך", אזי עלינו למסור מיד את הנפש בעלייה לארץ, בבניין הארץ, וכן הלאה.

רבי חיים מברסק שואל למה רק בעיקר של אמונה במשיח, כתוב "ואף על פי שיתמהמה אחכה לו בכל יום שיבוא", ולא נאמר כן בשאר העיקרים של שלושה עשר עיקרי האמונה, ואף לא כתוב תנאי זה: אני מאמין על אף שיש קושיים ובעיות?

קיץ חם

שבועיים חנים בערוץ מאיר לילדים

מבצע מיוחד לחופש!

פסגות חדש
להגבלת זמן מסך

ראש גדול
משחקים חדשים

יאייר יעקבי
בתוכנית ריאליטיון

הפנינג קיץ
29.7

העניקו לילדכם עולם תוכן של מאות תוכניות ומשחקים ערכיים!

הרפתקאות | הומור | שיעשועונים | אנימציה | משחקים | הדרכות | טבע | פרשת שבוע | קטנטנים | שירים | חידות | לימוד | צביעה | בישול | איור | קסמים ועוד

להצטרפות << 02-3750442 | חפשו 'ערוץ מאיר לילדים' | meirkids.co.il

חיה
ספריה

מתגברים בקדושה

ספר המגלה את הקסם של ימי ההתבגרות ומאפשר להתבונן בפיוס על כוחות הגוף והנפש בגיל זה. בימים של תרבות נהנתית הוא מציב אלטרנטיבה - תרבות של גבורה. מאת הרב יונתן לוי. 104 עמ', כ. קשה

ניתן להזמין בטלפון: 02-9973168
או באתר **החדש**: www.ChavaBooks.co.il

ניתן להשיג את כל ספרי ההוצאה ב'דיני ספרים' רח' אבן ישראל 3 ירושלים